

Набързо въ конака (полицейското здание) се събралъ съдъ отъ четири души: началника (аянина) Хакимъ ефенди, ходжата, кадията и единъ арменецъ, бирникъ на данъцитѣ. Съдътъ наредилъ да се биятъ и мжчатъ игумена Сергей и Велчо, за да изкажатъ другаритѣ си, но тѣ не издали никого.

Най-напредъ извадили предъ съда капитанъ Мамарчевъ. Той вървѣлъ гордо съ военни дрехи и фуражка на глава.

Председателятъ го запиталъ:

— Капитанъ Мамарчевъ, какво дирите въ манастиря?

— Повикаха ме — отговорилъ Мамарчевъ — и азъ дойдохъ. Народътъ е недоволенъ отъ турското управление и желае да се освободи. Азъ съмъ доброволецъ-офицеръ и това ми е работата — да се боря съ народнитѣ потисници. Но като дойдохъ, видѣхъ, че бунтовницитѣ не сж още готови. Въ това време потерата ме хвана.

— Ти си виновенъ, че идешъ да бунтувашъ нашата рая. Но понеже си руски офицеръ, ще те пратимъ на султана — той да прави съ тебе каквото иска.

Изправили предъ съда и учителя Антона. Той билъ младъ, едва 22 годишенъ. Турцитѣ щѣли да го осждятъ на смъртъ, но владиката Иларионъ (грѣкъ) казалъ, че Антонъ е още хлапакъ и не знае, що прави. Турцитѣ решили и него да изпратятъ въ Цариградъ.

Предъ съда били изправени Велчо, Коло, Сергей, х. Йорданъ Брадата отъ Елена, майсторъ Митю отъ София, Иванаки отъ Ловечъ. Съдътъ решилъ да бждатъ обесени за бунтъ всички тѣзи главатарии.